WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 21 sierpnia 2026 r.

WP-I.4131.222.2026

Rada Gminy Strzegowo

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1, w związku z art. 86 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r. poz. 662 i poz. 912)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXIII/200/2026 Rady Gminy Strzegowo z 21 lipca 2026 r. *w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszarów położonych na terenie gminy Strzegowo,* w odniesieniu do ustaleń:

- § 1 ust. 6 pkt 10, w zakresie w jakim błędnie zalicza napowietrzne linie elektroenergetyczne średniego napięcia do obwiązujących ustaleń planu miejscowego;
- § 1 ust. 9, w zakresie w jakim błędnie określa numer kodu zidentyfikowanego krajobrazu 14-318.62-007;
- § 4 pkt 2 lit. e;
- § 4 pkt 7 lit. e, w zakresie w jakim błędnie określa numer kodu zidentyfikowanego krajobrazu 14-318.62-007;
- § 5 pkt 2 lit. d;
- § 6 pkt 2 lit. d;
- § 7 pkt 2 lit. c;
- § 8 pkt 2 lit. c;
- § 9 pkt 2 lit. c;
- § 10 pkt 2 lit. c;
- § 11 pkt 2 lit. b;
- § 12 pkt 2 lit. b;

- § 12 pkt 7 lit. e, w zakresie w jakim błędnie określa numer kodu zidentyfikowanego krajobrazu 14-318.62-007;
- § 13 pkt 2 lit. b;
- legendy zamieszczonej na rysunku planu stanowiącym załącznik nr 1, w zakresie w jakim błędnie określa numer kodu zidentyfikowanego krajobrazu 14-318.62-007;
- legendy zamieszczonej na rysunku planu, stanowiącym załącznik nr 2 i nr 3, w zakresie w jakim błędnie zalicza napowietrzne linie elektroenergetyczne średniego napięcia do ustaleń planu miejscowego;
- części graficznej stanowiącej załącznik nr 1, w zakresie w jakim błędnie określa numer kodu zidentyfikowanego krajobrazu 14-318.62-007, w ramach terenów oznaczonych symbolami: 1L, 3L, 3MN-U i 4MN-U.

Uzasadnienie

Na sesji 21 lipca 2026 r. Rada Gminy Strzegowo podjęła uchwałę Nr XXXIII/200/2026 *w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszarów położonych na terenie gminy Strzegowo.*

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538, z późn. zm.), zwanej dalej *„ustawą o p.z.p.”,* a także *„w związku z art. 67 ust. 3”* ustawy z 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1688, z późn. zm.), zwanej dalej *„ustawą zmieniającą”.*

Powyższą uchwałę doręczono organowi nadzoru 24 lipca 2026 r. przy piśmie Wójta Gminy Strzegowo z 23 lipca 2026 r. znak: 0711.25.2026, za pośrednictwem platformy teleinformatycznej e-Doręczenia (identyfikator wiadomości: PPSA-E-45831e1a-3383-4470-b222-649c5e33317c), zaś dokumentacją planistyczną 29 lipca 2026 r. przy piśmie tego samego organu z 28 lipca 2026 r. znak: 6722.1.2025.

W wyniku dokonanej oceny prawnej uchwały, organ nadzoru skierował do:

- Zarządu Województwa Mazowieckiego oraz Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie, odpowiednio pisma z 5 sierpnia 2026 r. znak: WP-I.4130.1003.2026, w ramach tzw. postępowania wyjaśniającego, wraz z wnioskiem o zajęcie stanowiska w sprawie;
- Rady Gminy Strzegowo, zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego z 12 sierpnia 2026 r., znak: WP-I.4131.222.2026, wraz z wnioskiem o złożenie stosownych wyjaśnień w przedmiotowej sprawie.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, uchwalanym zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p., przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, że organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa.

W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania, określa ustawa o p.z.p.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości, czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p. Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia istotnego naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

Na wstępie uzasadnienia należy podkreślić, że skoro Rada Gminy Strzegowo zainicjowała proces sporządzania planu miejscowego na podstawie uchwały Nr XIX/116/2025 z **11 sierpnia 2025 r.** *w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania*

przestrzennego dla obszarów położonych na terenie gminy Strzegowo, **to zastosowanie w tej sprawie znajdą przepisy ustawy o p.z.p. w brzmieniu po wejściu w życie ustawy zmieniającej.**

Zdaniem organu nadzoru, na podstawie art. 164 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 4 i 11 Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego sporządzonej w Strasburgu w dniu 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607; z 2006 r. Nr 154, poz. 1107), bezspornym pozostaje fakt, iż społeczności lokalne mają, w zakresie określonym prawem, swobodę działania w każdej sprawie, która nie jest wyłączona z ich kompetencji lub nie wchodzi w zakres kompetencji innych organów władzy. Problematyka planowania przestrzennego normowana jest przepisami ustawy o p.z.p., która w art. 3 ust. 1, do zadań własnych gminy, zalicza kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. W literaturze przedmiotu i w orzecznictwie, określane jest to mianem *„władztwa planistycznego”*. Uprawnia ono do autonomicznego decydowania o przeznaczeniu i zagospodarowaniu terenu. Władztwo to nie ma jednak charakteru absolutnego, zaś jego ograniczenia określone zostały ustawowo.

Zakres przedmiotowy władztwa planistycznego gminy, w ramach którego ma ona możliwość wpływu na sposób wykonywania prawa własności, przez właścicieli i użytkowników terenów objętych ustaleniami planu miejscowego, nie jest nieograniczony i został szczegółowo określony w ustawie o p.z.p. poprzez wskazanie obowiązkowej i fakultatywnej (dopuszczalnej) treści planu miejscowego (art. 15 ust. 2 i 3) oraz w rozporządzeniu Ministra Rozwoju i Technologii z 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. poz. 2404), w szczególności zaś w jego ustaleniach zawartych w § 3, § 4 i § 7.

Gmina może zatem samodzielnie decydować o sposobie zagospodarowania terenu, wprowadzając do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, bądź to precyzyjne zapisy, bądź też postanowienia ogólne dla poszczególnych terenów, pod tym jednak warunkiem, że następuje to bez naruszenia powyższych przepisów.

Organ nadzoru wskazuje, że w przepisach ustawy o p.z.p. i rozporządzenia wykonawczego, wskazano jednoznacznie materię przekazaną do uregulowania mieszczącą się w granicach władztwa planistycznego gminy. Powyższe należy interpretować w kontekście art. 7 Konstytucji RP, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także Rady Gminy Strzegowo, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. W zakresie konieczności przestrzegania granic kompetencji ustawowej oraz działania na podstawie i w granicach prawa należy przyjąć, iż organ stanowiący, podejmując akty prawne (zarówno akty prawa miejscowego, jak i akty, które nie są zaliczane do tej kategorii aktów prawnych)

w oparciu o normę ustawową, musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenie prawa. Upoważnienie do wydawania przepisów wykonawczych odgrywa bowiem podwójną rolę – formalną, tworząc podstawę kompetencyjną do wydawania aktów prawnych, oraz materialną, będąc gwarancją spójności systemu prawa oraz koherencji treściowej przepisów. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji.

Ponadto, należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie, zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): *„Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawym, jak: zakaz domniemywania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do stanowienia aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań, a także mając na względzie art. 7 konstytucji, należy przyjąć, że konstytucja zamyka system źródeł prawa powszechnie obowiązującego w sposób przedmiotowy – wymieniając wyczerpująco formy aktów normatywnych powszechnie obowiązujących, oraz podmiotowy – przez jednoznaczne wskazanie organów uprawnionych do wydawania takich aktów normatywnych”.*

Wskazać także należy, że nie każde rozstrzygnięcie związane swobodnie z przeznaczeniem, zagospodarowaniem i użytkowaniem terenu może być włączone do ustaleń planu, a jedynie takie, które mieści się ściśle w ramach tego, co ustawa określa ogólnie, jako ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego i określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu, a konkretnie wylicza w art. 15, natomiast ww. rozporządzenie doszczegóławia, jako nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, określone w § 4 tego rozporządzenia. W szczególności, wobec zasady hierarchiczności źródeł prawa, przedmiotem regulacji planu nie mogą być kwestie, które podlegają regulacjom aktów wyższego rzędu, ani tym bardziej regulacje planu nie mogą być z nimi sprzeczne.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż **Rada Gminy Strzegowo nie miała podstaw prawnych do wprowadzania ustaleń, o których mowa w:**

- **§ 4 pkt 2 lit. e** uchwały, w brzmieniu: *„Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1MN-U, 2MN-U, 3MN-U, 4MN-U, 5MN-U, 6MN-U, 7MN-U, 8MN-U, 9MN-U, 10MN-U, 11MN-*

U, 12MN-U, 13MN-U, 14MN-U, 15MN-U, 16MN-U, 17MN-U, 18MN-U, 19MN-U ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...) e) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich ***na warunkach wskazanych przez gestora sieci****;"*;

- **§ 5 pkt 2 lit. d** uchwały, w brzmieniu: *„Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1MN, 2MN, 3MN, 4MN, 5MN ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...) d) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich* ***na warunkach wskazanych przez gestora sieci****;"*;
- **§ 6 pkt 2 lit. d** uchwały, w brzmieniu: *„Dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem: 1ML ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...) d) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich* ***na warunkach wskazanych przez gestora sieci;****"*;
- **§ 7 pkt 2 lit. c** uchwały, w brzmieniu: *„Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1KDZ, 2KDZ ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...) c) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich* ***na warunkach wskazanych przez gestora sieci****;";*
- **§ 8 pkt 2 lit. c** uchwały, w brzmieniu: *„Dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 1KDL ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...) c) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich* ***na warunkach wskazanych przez gestora sieci****;";*
- **§ 9 pkt 2 lit. c** uchwały, w brzmieniu: *„Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1KDD, 2KDD ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...) c) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich* ***na warunkach wskazanych przez gestora sieci****;";*
- **§ 10 pkt 2 lit. c** uchwały, w brzmieniu: *„Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1KR, 2KR, 3KR, 4KR, 5KR, 6KR, 7KR, 8KR, 9KR, 10KR, 11KR, 12KR, 13KR, 14KR, 15KR ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...) c) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich* ***na warunkach wskazanych przez gestora sieci****;";*
- **§ 11 pkt 2 lit. b** uchwały, w brzmieniu: *„Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1RN, 2RN ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...)*

*b) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich **na warunkach wskazanych przez gestora sieci**;";*

- **§ 12 pkt 2 lit. b** uchwały, w brzmieniu: *„Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1L, 2L, 3L ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...) b) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich **na warunkach wskazanych przez gestora sieci**;";*
- **§ 13 pkt 2 lit. b** uchwały, w brzmieniu*: „Dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 1ZP ustala się: (...) 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego: (...) b) w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej elektroenergetycznej, nakazuje się realizowanie ich **na warunkach wskazanych przez gestora sieci**;"*,

bowiem wskazane uregulowania uchwały wykraczają poza przyznaną kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, zasad dotyczących modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, wyrażoną w art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o p.z.p. Zakres przedmiotowy i granice tej kompetencji skonkretyzowano w § 4 pkt 11 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym wspomniane zasady powinny zawierać: określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym oraz wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych. W przepisach ustawy i rozporządzenia wskazano zatem jednoznacznie materię przekazaną do uregulowania mieszczącą się w granicach władztwa planistycznego gminy. Nakładanie obowiązków w postaci konieczności uzyskania opinii, warunków oraz porozumienia się z określonymi podmiotami, stanowi wykroczenie poza kompetencję przyznaną mocą art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o p.z.p. (podobne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 6 kwietnia 2011 r. sygn. akt II OSK 124/11).

Przywołane zatem przepisy przedmiotowej uchwały dotyczące uwzględnienia warunków określonych podmiotów, nie tylko naruszają granice kompetencji wyznaczonej w art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o p.z.p., ale prowadzą także do modyfikacji określonych przepisów ustawowych. Zadania gestorów sieci są bowiem określone w aktach rangi ustawy i nie mogą być modyfikowane w akcie prawa miejscowego. Tymczasem, Rada Gminy Strzegowo, uzależniła możliwość dokonania określonych czynności, przewidzianych w ustaleniach planu, *na warunkach wskazanych przez gestora sieci.*

W zakresie modyfikacji przepisów ustawy, orzecznictwo wielokrotnie wskazywało, że modyfikacje, jako wysoce dezinformujące, stanowią istotne naruszenie prawa (wyrok NSA z 16 czerwca 1992 r., sygn. akt II SA 99/92, opublikowany ONSA 1993/2/44; wyrok NSA oz. we Wrocławiu z 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98, opublikowany OSS 2000/1/17).

Modyfikacja regulacji ustawowych i ich uzupełnianie przez przepisy uchwały może bowiem prowadzić do odmiennej, czy wręcz sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji. Trzeba liczyć się z tym, że zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, zjawisko modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne.

Ilekroć bowiem ustawodawca chce wprowadzić wymóg uzyskania zgody lub dokonania uzgodnień, czy też uwzględnienia warunków i zasad ustalanych przez określone podmioty, wprost o tym stanowi w ustawie. **Zadania właściwych organów określone są w aktach rangi ustawy i nie mogą być modyfikowane w akcie prawa miejscowego.** W tym miejscu należy dodać, iż stosownie do dyspozycji art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., organ wykonawczy gminy sporządza plan miejscowy zgodnie z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem miejscowym. Zasady obowiązywania aktów prawa powszechnie obowiązującego regulowane mogą być wyłącznie aktami rangi ustawowej. W tej sytuacji niezbędne jest stwierdzenie nieważności ustaleń uchwały, o których mowa sentencji niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego.

Nakładanie obowiązków w postaci konieczności uzyskania zgód, dokonania uzgodnień, uwzględnienia warunków i zasad ustalanych przez określone podmioty, stanowi wykroczenie poza kompetencję przyznaną mocą art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o p.z.p. oraz § 4 pkt 11 lit. a oraz lit. b rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zdaniem organu nadzoru, kwestionowane powyżej przepisy uchwały w sposób nieuzasadniony rozszerzają kompetencję organu uchwałodawczego gminy. Tym samym naruszono w sposób istotny zasady sporządzania planu, pojmowane, jako merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej, przez uprawnione organy w zakresie zawartości ustaleń planu.

Organ nadzoru wskazuje również, że zgodnie z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie *„Zasad techniki prawodawczej”* (Dz. U. z 2026 r. poz. 300) *„Do projektów aktów prawa miejscowego stosuje się odpowiednio zasady wyrażone w dziale VI, z wyjątkiem § 141, w dziale V, z wyjątkiem § 132, w dziale I w rozdziałach 1-7*

i w dziale II, a do przepisów porządkowych - również w dziale I w rozdziale 9, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.”. Zgodnie z:

- § 134 załącznika do rozporządzenia *„Podstawą wydania uchwały i zarządzenia jest przepis prawny, który: 1) upoważnia dany podmiot do uregulowania określonego zakresu spraw; 2) wyznacza zadania lub kompetencje danego podmiotu.”;*
- § 135 załącznika do rozporządzenia *„W uchwale i zarządzeniu zamieszcza się przepisy prawne regulujące wyłącznie sprawy z zakresu przekazanego w przepisie, o którym mowa w § 134 pkt 1, oraz sprawy należące do zadań lub kompetencji podmiotu, o których mowa w § 134 pkt 2.”;*
- § 137 załącznika do rozporządzenia *„W uchwale i zarządzeniu nie powtarza się przepisów ustaw oraz przepisów innych aktów normatywnych”*.

Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego są aktami prawa miejscowego, te zaś są źródłami prawa powszechnie obowiązującego. Mają moc wiążącą na obszarze działania organu, które je ustanowił, jednak w konstytucyjnej hierarchii źródeł prawa powszechnie obowiązującego znajdują się na samym końcu, tj. za konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi za zgodą wyrażoną w ustawie, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi oraz rozporządzeniami. Oznacza to tym samym, konieczność zachowania zgodności z wszystkimi wyżej wymienionymi typami aktów prawnych. Z przytoczonej powyżej hierarchicznej budowy systemu prawa ustawowego wynika zatem w sposób jednoznaczny, że norma wyższa jest podstawą obowiązywania normy niższej. Norma wyższa nie może być również derogowana przez normę niższą (*lex inferior non derogat legi superiori).*

W judykaturze, poglądy zbieżne ze stanowiskiem organu nadzoru podzielono m.in. w prawomocnych orzeczeniach:

- Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie w wyroku z 6 kwietnia 2011 r., syn. akt II OSK 124/11;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w wyroku z 27 sierpnia 2013 r., sygn. akt II SA/Wr 475/13;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w wyroku z 20 listopada 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 1550/13;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w wyroku z 27 listopada 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 1705/13;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w wyroku z 18 grudnia 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 1783/13;

– Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w wyroku z 30 grudnia 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 1851/13.

Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w analogicznej sprawie dotyczącej uzyskania zgody zarządcy sieci, w wyroku z 30 grudnia 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 1851/13: *„**Ustalenia te wykraczają poza przyznane kompetencje do określenia zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, określone w art. 15 ust 2 pkt 10 ustawy o p.z.p.** Doprecyzowanie tej kompetencji znajduje odzwierciedlenie w § 4 pkt 9 rozporządzenia. Kompetencja ta sprowadzać powinna się do określenia układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, określenie warunków powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym oraz wskaźniki w zakresie komunikacji i infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych. Fakt nakładania obowiązków w postaci konieczności uzyskania zgód, czy dokonania uzgodnień, uwzględnienia warunków i zasad ustalanych przez określone podmioty, wskazuje na **przekroczenie granic kompetencji** Rady Miasta Glinojeck w zakresie dopuszczalnego zakresu regulacji w planie miejscowym - art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o p.z.p. Kompetencja przewidziana w tym przepisie nie obejmuje m. in. możliwości regulowania w planie miejscowym zakresu spraw podlegających procedurze uzyskiwania zgody zarządcy drogi publicznej, czyli jego ustawowych kompetencji, określonych przede wszystkim w art. 20 ustawy z dnia 21 marca 1984 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 260)”*.

Należy także wyraźnie podkreślić, iż zamieszczanie w treści planu, **norm otwartych**, odsyłających do odrębnych i nie przewidzianych przepisami prawa procedur, jak również **nie wyrażających treści normatywnej**, **jest niedopuszczalne z punktu widzenia obowiązującego porządku prawnego** i powoduje, że zamieszczane w planie, normy prawa materialnego stają się w ten sposób niedookreślone.

Dodatkowo, formułując ustalenia w brzmieniu: ***w przypadku konieczności zmian infrastruktury technicznej***, które zawarto w: § 4 pkt 2 lit. e, § 5 pkt 2 lit. d, § 6 pkt 2 lit. d, § 7 pkt 2 lit. c, § 8 pkt 2 lit. c, § 9 pkt 2 lit. c, § 10 pkt 2 lit. c, § 11 pkt 2 lit. b, § 12 pkt 2 lit. b oraz § 13 pkt 2 lit. b uchwały, **doszło do pominięcia procedury sporządzania i uchwalania zmiany planu miejscowego w trybie art. 27 ustawy o p.z.p.**, która powinna być zapoczątkowana podjęciem stosownej uchwały intencyjnej, a następnie kontynuowana przez działania wskazane w art. 17 ustawy o p.z.p. oraz zakończona uchwaleniem odpowiedniej zmiany planu miejscowego. **Powyższe stanowi o naruszeniu, w istotny sposób, zasad i trybu sporządzania planu miejscowego.**

Wszystkie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego muszą być dokonywane z zachowaniem procedury planistycznej (wyrok NSA w Warszawie z 1 grudnia 2010 r., sygn. akt II OSK 1980/10).

Należy wyraźnie podkreślić, iż redakcja art. 27 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym zmiana planu miejscowego następuje w trybie, w jakim został on uchwalony, oznacza **konieczność odpowiedniego stosowania regulacji dotyczących trybu sporządzania planu miejscowego** (art. 14 – 20 ustawy o p.z.p.). Odnosi się więc do trybu, a nie do przedmiotu rozstrzygnięcia rady gminy *(Z. Niewiadomski i inni „Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – Komentarz", wyd. C.H. Beck, Warszawa 2013, str. 248-249)*.

Ponadto, jak wynika z:

- § 1 ust. 9, w brzmieniu: *„9. Część obszaru objętego planem, w granicach zgodnych z oznaczeniem na rysunku planu, położona jest w zasięgu obszaru oznaczonego w Audycie Krajobrazowym kodem **14-318.62-007**, dla którego w Audycie Krajobrazowym zawarto rekomendacje i wnioski dotyczące kształtowania i ochrony krajobrazu."*;
- § 4 pkt 7 lit. e, w brzmieniu: *„Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1MN-U, 2MN-U, 3MN-U, 4MN-U, 5MN-U, 6MN-U, 7MN-U, 8MN-U, 9MN-U, 10MN-U, 11MN-U, 12MN-U, 13MN-U, 14MN-U, 15MN-U, 16MN-U, 17MN-U, 18MN-U, 19MN-U ustala się: (...) 7) granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, na podstawie odrębnych przepisów, terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, obszarów osuwania się mas ziemnych, krajobrazów priorytetowych określonych w audycie krajobrazowym oraz w planach zagospodarowania przestrzennego województwa: (...) e) część terenów oznaczonych symbolami 3MN-U, 4MN-U, zgodnie z rysunkiem planu znajdują się w granicach krajobrazu oznaczonego kodem **14-318.62-007**, dla którego Audyt Krajobrazowy ustala rekomendacje i wnioski w zakresie kształtowania i ochrony krajobrazu;"*;
- § 12 pkt 7 lit. e, w brzmieniu*: „Dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1L, 2L, 3L ustala się: (...) 7) granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, na podstawie odrębnych przepisów, terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią, obszarów osuwania się mas ziemnych, krajobrazów priorytetowych określonych w audycie krajobrazowym oraz w planach zagospodarowania przestrzennego województwa: (...) e) teren oznaczony symbolem 2L oraz część terenów oznaczonych symbolami 1L, 3L, zgodnie z rysunkiem planu, znajdują się w granicach krajobrazu oznaczonego kodem **14-318.62-007**, dla którego Audyt Krajobrazowy ustala rekomendacje i wnioski w zakresie kształtowania i ochrony krajobrazu.";*

– rysunku planu miejscowego wraz z jego legendą, stanowiącego załącznik **nr 1**, na którym określono zidentyfikowany krajobraz opisany numerem kodu **14-318.62-007**,

podczas gdy zgodnie z uchwałą Nr 48/24 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z 26 marca 2024 r. *w sprawie audytu krajobrazowego dla województwa mazowieckiego,* w ramach której przyjęto audyt krajobrazowy dla województwa mazowieckiego, sporządzony w formie cyfrowej, w brzmieniu zamieszczonym pod adresem *https://mbpr.pl/audyt-krajobrazowy/,* obszar objęty planem miejscowym znajduje się w granicach dwóch zidentyfikowanych krajobrazów oznaczonych kodami 14-318.62-049 oraz 14-318.62-107. Nie jest zatem położony w granicach zidentyfikowanego krajobrazu opisanego kodem 14-318.62-007.

W tym miejscu uzasadnienia wskazać należy, że granice zidentyfikowanych krajobrazów, zgodnie z § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 11 stycznia 2019 r. *w sprawie sporządzania audytów krajobrazowych* (Dz. U. z 2024 r. poz. 537), wyznaczone na mapie w skali 1:50 000, mają zasięg orientacyjny w stosunku do planu miejscowego, który opracowany został w skali 1:1000. Jednakże po dokonaniu szczegółowej analizy dostępnych danych dostępnych na portalu mapowym Mazowieckiego Biura Planowania Regionalnego w Warszawie, pomimo uwzględnienia w przedmiotowym planie miejscowym rekomendacji i wniosków zawartych w audycie krajobrazowym, stwierdzono, że **Rada Gminy Strzegowo w sposób błędny określiła numer kodu zidentyfikowanego krajobrazu 14-318.62-007, bowiem krajobraz ten powinien zostać opisany numerem 14-318.62-107.**

Powyższe znajduje potwierdzenie w piśmie organu właściwego do uzgadniania projektu planu miejscowego, w zakresie uwzględnienia rekomendacji i wniosków zawartych w audycie krajobrazowym, o którym mowa w art. 17 pkt 6 lit. b tiret dziesiąte ustawy o p.z.p., tj. piśmie Zarządu Województwa Mazowieckiego z 19 sierpnia 2026 r. znak: OTC-UO.401.01.2026.MS, stanowiącym odpowiedź na pismo organu nadzoru z 5 sierpnia 2026 r. znak: WP-I.4130.1003.2026, w którym stwierdzono, że: *„(...) Po przeanalizowaniu przedmiotowego mpzp **bezspornie stwierdzono**, że obszar nim objęty znajduje się w granicach dwóch zidentyfikowanych krajobrazów opisanych w audycie krajobrazowym dla województwa mazowieckiego, przyjętym Uchwałą nr 48/24 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z dnia 26 marca 2024 r., oznaczonych kodami: 14-318.62-049 i **14-318.62-107**. Ponadto w Uchwale Nr XXXIII/200/2026 Rady Gminy Strzegowo z dnia 21 lipca 2026 r., w: § 1 ust. 9, § 4 pkt 7 lit. e oraz § 12 pkt. 7 lit. e, **błędnie wskazano numer kodu zidentyfikowanego krajobrazu 14-318.62-007**, zatem wnioskuje się o jego poprawę na 14-318.62-107.*

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały Rada Gminy Strzegowo w sposób niewłaściwy określiła numer kodu zidentyfikowanego krajobrazu

opisanego w audycie krajobrazowym dla województwa mazowieckiego, przyjętym uchwałą Nr 48/24 Sejmiku Województwa Mazowieckiego z 26 marca 2024 r. *w sprawie audytu krajobrazowego dla województwa mazowieckiego,* co stanowi o naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 3 i pkt 3a w związku z art. 15 ust. 2 pkt 7 i art. 38a ustawy o p.z.p.

W tym miejscu uzasadnienia organ nadzoru ponownie wskazuje, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo m.in. zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Z kolei stosownie do art. 1 ust. 2 pkt 5 ustawy o p.z.p., w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza m.in.: wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia. Konkretyzację ww. przepisu możemy odnaleźć na gruncie art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym, w planie miejscowym określa się szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy. Również z dyspozycji § 2 pkt 4 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynika, że określenie sposobów zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym zakazu zabudowy, powinno odbywać się poprzez sformułowanie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że w ramach planu miejscowego ustala się ograniczenia w zabudowie i zagospodarowaniu terenów znajdujących się w zasięgu pasów technologicznych, zaś **sam przebieg linii elektroenergetycznej stanowi element informacyjny planu miejscowego**.

Wskazać przy tym należy, że zgodnie z § 7 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego *„Część graficzna projektu planu miejscowego zawiera, w zależności od potrzeb, w szczególności: (...) 3) **oznaczenia elementów informacyjnych niebędących ustaleniami projektu planu miejscowego**.”*. Tym samym, elementy informacyjne planu nie są jego ustaleniami, zaś ustalenia planu nie mogą być jednocześnie jego elementami informacyjnymi.

Tymczasem, jak wynika z legendy zamieszczonej na rysunku planu miejscowego, stanowiącym załączniki nr 2 i nr 3, a także z treści zawartej w § 1 ust. 6 pkt 10 uchwały, w brzmieniu: *„6. Na rysunku planu wyznaczono następujące oznaczenia **obowiązujące**: (...) 10) napowietrzne linie elektroenergetyczne średniego napięcia wraz z pasami technologicznymi (pasy ochrony funkcyjnej);”*, **podczas gdy napowietrzna linia elektroenergetyczna średniego napięcia może co najwyżej stanowić element informacyjny planu, nie zaś jego ustalenie**, w tym przypadku

określone jako *„oznaczenie obowiązujące”*. Wskazać przy tym należy, że sam przebieg linii odzwierciedla jedynie stan faktyczny danego terenu, nie stanowi zatem ustalenia planu miejscowego.

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że uchwała narusza w tym zakresie § 7 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w związku art. 1 ust. 2 pkt 5, art. 15 ust. 2, art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 ustawy o p.z.p. Uchwałodawca winien bowiem rozróżniać faktyczne ustalenia planu od jego elementów informacyjnych, o których mowa w dyspozycji § 7 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Wziąwszy wszystkie okoliczności pod uwagę, a także mając na uwadze dyspozycję art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. i art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie doszło do istotnego naruszenia zasad i trybu sporządzania planu miejscowego, co oznacza konieczność stwierdzenia nieważności uchwały w części, w zakresie wskazanym w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego**.**

Istotność naruszenia zasad i trybu sporządzania planu miejscowego należy przy tym kwalifikować, jako bezwzględny wymóg spełnienia dyspozycji przepisów, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym. Istotność powyższych naruszeń należy również kwalifikować przez pryzmat rozwiązań przestrzennych w nim przyjętych.

Organ nadzoru wskazuje, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na istotną treść aktu (wyrok WSA w Szczecinie z 13 kwietnia 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1174/05, LEX nr 296073). Ustalenia, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym, mają istotny wpływ na przyjęte rozwiązania przestrzenne, które byłyby inne, gdyby zastosowano obowiązujące przepisy, o których mowa w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczym.

W odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. Za *„istotne”* naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmieciak: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102). Na powyższe wskazuje

również stanowisko judykatury, w tym m.in. wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym Sąd stwierdził: *„Za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło.”*.

Wobec ogólnie wyznaczonych wskazanymi przepisami ram prawnych i podstaw stwierdzania nieważności aktów organów jednostek samorządu terytorialnego, wykładnia poszczególnych pojęć użytych w treści tych przepisów dokonywana jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, przy uwzględnianiu poglądów doktryny. Wskazana regulacja, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa), wyznacza podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały.

Za nieistotne naruszenia prawa uznaje się naruszenia drobne, niedotyczące istoty zagadnienia, a zatem będą to takie naruszenia prawa, jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na materialną treść uchwały. Natomiast do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 16 września 2008 r., w sprawie sygn. akt SK 76/06 (publ. OTK-A 2008/7/121, Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1053), wydanego na tle kontroli konstytucyjnej dotyczącej art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wyjaśnił, że: *„Działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności, zgodnie z art. 171 ust. 1 Konstytucji RP. Sprawowanie nadzoru ustrojodawca powierzył Prezesowi Rady Ministrów, wojewodom i regionalnym izbom obrachunkowym (art. 171 ust. 2 Konstytucji RP). Nadzór nad działalnością samorządu sprawowany jest według kryterium legalności.”*. Z powyższego wynika, że Konstytucja RP poddaje nadzorowi całą działalność samorządu terytorialnego wyłącznie z punktu widzenia legalności. Oznacza to, że organ nadzoru może badać działalność jednostki samorządu tylko co do jej zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Organy nadzoru mogą zatem wkraczać w działalność samorządu tylko wówczas, gdy zostanie naruszone prawo, nie są zaś upoważnione

do oceny celowości, rzetelności i gospodarności działań podejmowanych przez samorząd (Komentarz do Konstytucji RP, Małgorzata Masternak - Kubiak).

Zgodnie z zasadą praworządności, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Zobowiązanie organu do działania w granicach prawa oznacza w szczególności, że organ władzy publicznej powinien przestrzegać wszelkich norm związanych z kompetencjami tego organu, przy czym nie chodzi tu tylko o prawo materialne i ustrojowe, lecz także o normy procesowe (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2006 r. w sprawie sygn. akt U 4/06, publ. Legalis numer *79197*).

Z punktu widzenia wszelkich regulacji procesowych istotne jest także, że z zasady legalizmu wynika obowiązek rzetelnego wykonywania przez organy władzy publicznej powierzonych im zadań (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 czerwca 2002 r., w sprawie sygn. akt P 13/01, publ. Legalis numer *54429*), przy czym w wyroku tym Trybunał stwierdził również, że zasada ta oznacza, że *na ograny władzy publicznej nałożony jest obowiązek działania na podstawie oraz w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). Ich działania, podstawa i granice tych działań powinny być ściśle wyznaczone przez prawo. Niedopuszczalne jest zatem działanie bez podstawy prawnej - wykraczające poza te granice (por. np. wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., P 3/00, OTK ZU nr 5/2000, poz. 138)*.

Wziąwszy powyższe pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXXIII/200/2026 Rady Gminy Strzegowo z 21 lipca 2026 r. *w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszarów położonych na terenie gminy Strzegowo,* w zakresie ustaleń, o których mowa w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

wz. WOJEWODY MAZOWIECKIEGO

Robert Sitnik

I Wicewojewoda Mazowiecki

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/